

**CONVENȚIA INTERNAȚIONALĂ PENTRU REPRIMAREA
ATENTATELOR TERORISTE CU EXPLOZIBILI ADOPTATĂ LA NEW
YORK, LA 15 DECEMBRIE 1997**

STATELE PĂRȚI LA PREZENTA CONVENȚIE,

LUÂND ÎN CONSIDERARE scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite privitoare la menținerea păcii și securității internaționale și dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate, prietenie și cooperare între state,

FIIND PROFUND PREOCUPATE de intensificarea în lumea întreagă a actelor de terorism sub toate formele și manifestările,

AMINTIND Declarația consacrată celei de-a cincizecea Aniversări a Națiunilor Unite la 24 octombrie 1995,

AMINTIND DE ASEMENEA Declarația asupra Măsurilor privind Eliminarea Terorismului Internațional, anexată Rezoluției Adunării Generale 49/60 din 9 decembrie 1994, în care, *inter alia*, „statele membre ale Națiunilor Unite reafirmă în mod solemn condamnarea fără echivoc a tuturor actelor, metodelor și practicilor teroriste ca fiind criminale și fără justificare, indiferent de locul sau de persoana care le-a comis, inclusiv acele acte care pun în pericol relațiile prietenești dintre state și popoare și amenință integritatea teritorială și securitatea statelor”,

OBSERVÂND că Declarația asupra Măsurilor privind Eliminarea Terorismului Internațional a încurajat de asemenea statele „să examineze de urgență domeniul de aplicare a prevederilor legale internaționale în vigoare care privesc prevenirea și eliminarea terorismului în toate formele și manifestările sale, în scopul de a se asigura prin aceasta că există un cadru legal care să acopere toate aspectele în materie”,

AMINTIND Rezoluția Adunării Generale 51/210 din 17 decembrie 1996 și Declarația anexată acesteia, vizând completarea Declarației din 1994 privind Măsurile pentru Eliminarea Terorismului Internațional,

OBSERVÂND că atacurile teroriste cu explozibili sau alte dispozitive letale au devenit extrem de răspândite,

OBSERVÂND de asemenea că acordurile multilaterale existente nu conțin o abordare adecvată a acestui tip de atacuri,

FIIND CONVINSE de nevoia urgentă de a intensifica cooperarea între state în ceea ce privește elaborarea și adoptarea de măsuri practice și eficiente de prevenire a unor astfel de acte de terorism, precum și de urmărire în justiție și pedepsire a autorilor,

CONSIDERÂND că producerea unor astfel de acte preocupa în mod deosebit întreaga comunitate internațională,

OBSERVÂND că activitățile forțelor militare ale statelor sunt guvernate de reguli de drept internațional ce nu sunt incluse în cadrul acestei Convenții și că excluderea anumitor acțiuni din sfera de aplicare a acestei Convenții nu are efectul de a trece cu vederea sau de a transforma actele ilicite în acte licite ori de a împiedica condamnarea acestor acte în baza altor legi,

Au convenit după cum urmează:

Articolul 1

În sensul prezentei Convenții:

1. Prin „*bunuri de stat sau de guvern*” se înțelege orice echipament sau mijloc de transport având caracter temporar sau permanent folosit sau ocupat de către reprezentanți ai unui stat, membri ai Guvernului, reprezentanți ai puterii legislative sau judecătorești, de către oficiali ori angajați ai statului, ai oricărei alte entități sau autorități publice sau de către oficiali ori angajați ai organizațiilor interguvernamentale în legătură cu funcțiile oficiale.

2. Prin „*infrastructura*” se înțelege orice amplasament public sau privat ce furnizează servicii de utilitate publică, cum ar fi furnizarea apei, evacuarea apelor uzate, furnizarea energiei, a combustibilului sau a comunicațiilor.

3. Prin „*dispozitiv exploziv sau alt dispozitiv letal*” se înțelege:

a) orice armă sau dispozitiv exploziv sau incendiar care este conceput în scopul sau care are capacitatea de a provoca moartea, prejudicii corporale grave sau importante pierderi materiale;

b) orice armă sau dispozitiv conceput în scopul sau care are capacitatea de a provoca moartea, prejudicii corporale grave sau importante pierderi materiale prin emisie sau răspândire de produse chimice toxice, agenți biologici, toxine sau substanțe similare sau iradierii ori materiale radioactive.

4. Prin „*forțe armate ale unui stat*” se înțeleg forțele pe care un stat le organizează, antrenează și echipează în conformitate cu dreptul său intern, cu scopul principal de a asigura apărarea și securitatea națională, și persoanele care acționează în sprijinul acestor forțe armate și care sunt în mod oficial sub comanda, autoritatea și răspunderea acestora.

5. Prin „*loc public*” se înțeleg părțile oricăror clădiri, terenuri, drumuri publice, cursuri de apă și alte locuri care sunt accesibile sau deschise publicului, în mod continuu, periodic sau ocazional, și includ orice spațiu comercial, cultural, istoric, educativ, religios, guvernamental, de divertisment, recreativ sau un altul care este de asemenea accesibil sau deschis publicului.

6. Prin „*sistem de transport public*” se înțelege orice echipament, vehicul sau mijloc, public sau privat, care este utilizat în cadrul serviciilor de transport de persoane sau de mărfuri accesibile publicului.

Articolul 2

1. Comite o infracțiune în sensul prezentei Convenții, orice persoană care, în mod ilicit și deliberat, livrează, plasează, face să explodeze sau detonează un dispozitiv exploziv sau alt dispozitiv letal, în sau împotriva unui loc public, a unei clădiri guvernamentale sau a unei alte clădiri publice, a unui sistem de transport public sau unei infrastructuri:

- a) cu intenția de a provoca moartea sau prejudicii corporale grave; sau
- b) cu intenția de a cauza distrugeri masive acestui loc, sistem, acestei clădiri sau infrastructuri, atunci când aceste distrugeri antrenează sau riscă să antreneze pierderi economice considerabile.

2. Comite de asemenea o infracțiune, orice persoană care încearcă să comită o infracțiune în sensul alineatului 1.

3. Comite de asemenea o infracțiune orice persoană care:

- a) este complice la o infracțiune în sensul alineatelor 1 sau 2;
- b) organizează sau dă ordine altor persoane de a comite o infracțiune în sensul alineatelor 1 sau 2
- c) contribuie în orice alt mod la comiterea uneia sau mai multor infracțiuni vizate la alineatele 1 sau 2 de către un grup de persoane ce acționează cu un scop comun; contribuția trebuie să fie făcută cu intenție și cu scopul fie de a facilita activitatea criminală generală a grupului sau scopurile acestuia, fie având pe deplin cunoștință de intenția grupului de a comite infracțiunea/infracțiunile vizate,

Articolul 3

Prezenta Convenție nu se aplică în cazul în care infracțiunea este comisă în interiorul unui singur stat, când autorul prezumat și victimele infracțiunii sunt cetățeni ai acestui stat, când autorul prezumat al infracțiunii se găsește pe teritoriul acestui stat și nici un alt stat nu are motive să stabilească propria competență, conform alineatului 1 sau alineatului 2 al articolului 6 din prezenta Convenție, fiind înțeles că, în aceste cazuri se vor aplica articolele de la 10 la 15, după cum este cazul.

Articolul 4

Fiecare Stat Parte ia măsurile care pot fi necesare pentru:

- a) a califica drept infracțiuni în dreptul său intern infracțiunile vizate în articolul 2 al prezentei Convenții
- b) a prevedea pentru aceste infracțiuni pedepse corespunzătoare, ținând seama de gravitatea lor.

Articolul 5

Fiecare stat parte adoptă măsurile necesare, inclusiv legislație internă, dacă este cazul, pentru a asigura faptul că actele calificate de prezenta Convenție ca fiind criminale, mai ales cele concepute spre a provoca teroare în rândul populației, a unui grup de persoane sau a unor indivizi, nu vor putea fi justificate prin considerente de natură politică, filozofică, ideologică, rasială, etnică, religioasă sau prin alte motive similare, și că sunt pasibile de pedepse proporționale cu gravitatea lor.

Articolul 6

1. Fiecare Stat Parte adoptă măsurile necesare pentru a-și stabili competența referitor la infracțiunile vizate la articolul 2, atunci când:

- a) infracțiunea a fost comisă pe teritoriul său;
- b) infracțiunea a fost comisă la bordul unei nave aflate sub pavilionul său sau al unei aeronave înmatriculate conform legislației sale în momentul în care a fost comisă infracțiunea; sau
- c) infracțiunea a fost comisă de unul dintre cetățenii săi.

2. Fiecare stat parte poate de asemenea să-și stabilească propria competență asupra unor astfel de infracțiuni atunci când:

- a) infracțiunea a fost comisă împotriva unuia din cetățenii săi;
- b) infracțiunea a fost comisă împotriva unui bun public al aceluși stat, situat în afara teritoriului său, inclusiv o ambasadă sau unul din localurile sale diplomatice sau consulare;
- c) infracțiunea a fost comisă de un apatrid care își are reședința obișnuită pe teritoriul aceluși stat
- d) infracțiunea a fost comisă cu scopul de a constrânge acel stat să îndeplinească sau să se abțină de la îndeplinirea unui act;
- e) infracțiunea a fost comisă la bordul unei aeronave aflate în exploatarea guvernului aceluși stat.

3. Cu ocazia ratificării, acceptării sau aprobării prezentei Convenții ori a aderării la aceasta, fiecare Stat Parte îl informează pe Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite asupra competenței pe care a stabilit-o potrivit legislației sale interne, în conformitate cu alineatul 2. În caz de modificare, Statul Parte respectiv îl informează imediat asupra acesteia pe Secretarul General.

4. Fiecare Stat Parte adoptă totodată măsurile necesare pentru a-și stabili competența în ceea ce privește infracțiunile vizate în articolul 2, în cazul în care autorul prezumat al infracțiunii se găsește pe teritoriul său și acesta nu-l extrădează către unul din Statele Părți care și-au stabilit competența în conformitate cu alineatele 1 și 2.

5. Prezenta Convenție nu exclude exercitarea oricărei competențe în materie penală, stabilită de un stat parte, în conformitate cu dreptul său intern.

Articolul 7

1. De îndată ce este informat că autorul sau autorul prezumat al uneia din infracțiunile prevăzute la articolul 2 ar putea să se găsească pe teritoriul său, Statul Parte în cauză va lua, conform legislației sale interne, măsurile necesare pentru a investiga faptele care i-au fost aduse la cunoștință.

2. Dacă precizează că împrejurările o justifică, Statul Parte pe teritoriul căruia se găsește autorul sau autorul prezumat al infracțiunii, ia măsurile corespunzătoare, în conformitate cu legislația sa internă, pentru a asigura prezența acestei persoane în vederea urmăririi sau extrădării.

3. Orice persoană împotriva căreia au fost luate măsurile vizate în alineatul 2 al acestui articol este în drept:

a) să comunice fără întârziere cu cel mai apropiat reprezentant calificat al statului a cărui cetățenie o are sau care este în alt mod abilitat să-i protejeze drepturile, ori, dacă este vorba de o persoană apatridă, al statului pe teritoriul căruia își are reședința obișnuită;

b) să primească vizita unui reprezentant al aceluia stat;

c) să fie informată asupra drepturilor pe care i le conferă literele a) și b).

4. Drepturile enunțate în alineatul 3 se exercită în conformitate cu legile și reglementările statului pe teritoriul căruia se află autorul sau autorul prezumat al infracțiunii, înțelegându-se totodată că aceste legi și reglementări trebuie să permită deplina realizare a scopurilor pentru care drepturile enunțate în alineatul 3 se acordă.

5. Dispozițiile alineatelor 3 și 4 nu aduc prejudiciu dreptului oricărui Stat Parte ce și-a stabilit competența conform literei c) a alineatului 1 sau literei c) a alineatului 2 al articolului 6, de a invita Comitetul Internațional al Crucii Roșii să ia legătura cu autorul prezumat și să îl viziteze.

6. Atunci când un Stat Parte a reținut o persoană în temeiul dispozițiilor prezentului articol, acesta va notifica imediat, direct sau prin intermediul Secretarului General, Statele Părți care și-au stabilit competența conform alineatelor 1 și 2 ale articolului 6, și orice alt Stat Parte interesat, dacă o consideră oportun, despre faptul că acea persoană a

fost reținută, cât și despre circumstanțele care justifică reținerea acelei persoane. Statul care procedează la ancheta prevăzută la alineatul 1 va informa urgent celelalte Statele Părți asupra rezultatelor obținute și va dacă intenționează să-și exercite jurisdicția.

Articolul 8

1. Statul Parte pe teritoriul căruia se găsește autorul prezumat al infracțiunii este obligat, în cazurile în care sunt aplicabile dispozițiile articolului 6, dacă nu extrădează acea persoană, să prezinte cazul, fără întârziere și fără nici o excepție, indiferent dacă infracțiunea a fost sau nu comisă pe teritoriul său, autorităților sale competente pentru a exercita acțiunea penală potrivit procedurii prevăzute de legislația sa.

2. De fiecare dată când legislația internă a unui Stat Parte nu îi permite acestuia să extrădeze sau să predea pe unul din cetățenii săi decât cu condiția ca acea persoană să fie trimisă înapoi pentru a-și executa pedeapsa la care a fost condamnată la terminarea procesului sau procedurii pentru care extrădarea sau predarea i-a fost cerută, și cu condiția ca acest stat și statul care reclamă extrădarea să accepte această formulă și celelalte stipulații pe care le consideră potrivite, extrădarea sau predarea condiționată este suficientă pentru a dispensa statul în cauză de obligația prevăzută la alineatul 1.

Articolul 9

1. Infracțiunile prevăzute la articolul 2 sunt considerate de plin drept cazuri de extrădare în orice tratat privind extrădarea încheiat între Statele Părți înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții. Statele Părți se angajează să includă aceste infracțiuni drept cazuri de extrădare în orice tratat privind extrădarea încheiat ulterior între ele.

2. Atunci când un Stat Parte care condiționează extrădarea de existența unui tratat, primește o cerere de extrădare de la un alt Stat Parte cu care nu are încheiat un tratat privind extrădarea, Statul căruia i s-a cerut extrădarea poate să considere prezenta Convenție ca fiind baza juridică pentru extrădare în ceea ce privește infracțiunile prevăzute la articolul 2. Extrădarea este subordonată celorlalte condiții prevăzute de legislația statului căruia i s-a cerut extrădarea.

3. Statele Părți care nu condiționează extrădarea de existența unui tratat, recunosc între ele infracțiunile prevăzute la articolul 2 drept cazuri de extrădare, în condițiile prevăzute de legislația statului care cere extrădarea.

4. Dacă este necesar, infracțiunile prevăzute la articolul 2 sunt considerate, pentru îndeplinirea condițiilor extrădării între Statele Părți, ca fiind comise și pe teritoriul statelor care și-au stabilit jurisdicția în conformitate cu articolul 6, alineatele 1 și 2.

5. Prevederile referitoare la infracțiunile prevăzute la articolul 2 ale tuturor tratatelor sau acordurilor privind extrădarea încheiate între Statele Părți sunt considerate a

fi modificate între Statele Părți în măsura în care sunt incompatibile cu prezenta Convenție.

Articolul 10

1. Statele Părți își acordă reciproc cea mai extinsă asistență judiciară în vederea efectuării oricărei anchete, proceduri penale sau proceduri de extrădare ce vizează infracțiunile prevăzute în articolul 2, inclusiv pentru obținerea elementelor de probă de care dispun și care sunt necesare scopurilor procedurii.

2. Statele Părți își vor îndeplini obligațiile prevăzute la alineatul 1 în conformitate cu orice tratat sau acord privind acordarea pe bază de reciprocitate a asistenței judiciare care există între ele. În absența unui asemenea tratat sau acord, Statele Părți își acordă asistență în conformitate cu legislația lor internă.

Articolul 11

Datorită necesității extrădării sau asistenței judiciare între Statele Părți, nici una din infracțiunile prevăzute la articolul 2 nu este considerată o infracțiune politică, infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau o infracțiune inspirată de rațiuni politice. În consecință, o cerere de extrădare sau de asistență judiciară fondată pe o asemenea infracțiune nu poate fi respinsă pentru simplul motiv că vizează o infracțiune politică, o infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau o infracțiune având motive politice.

Articolul 12

Nici una din dispozițiile prezentei Convenții nu va fi interpretată ca enunțând o obligație de extrădare sau de asistență judiciară, dacă Statul Parte căruia i s-a cerut aceasta are motive serioase de a crede că cererea de extrădare sau de asistență judiciară vizând infracțiunile prevăzute în articolul 2 a fost prezentată cu scopul de a urmări și a pedepsi o persoană pe motive de rasă, religie, naționalitate, origine etnică sau opinii politice, ori că soluționarea acestei cereri ar aduce un prejudiciu situației acestei persoane pentru oricare dintre aceste motive.

Articolul 13

1. Orice persoană aflată în detenție sau care execută o pedeapsă pe teritoriul unui Stat Parte, a cărei prezență este cerută într-un alt Stat Parte în scopul depunerii de mărturie, identificării sau pentru ca acesta să-și dea concursul la stabilirea faptelor în

cadrul anchetei sau cercetărilor inițiate în virtutea prezentei Convenții, poate face obiectul trimiterii dacă sunt întrunite condițiile de mai jos :

- a) persoana respectivă consimte în mod liber și în cunoștință de cauză la acesta;
- b) autoritățile competente din cele două state vizate consimt la acest transfer, în condițiile pe care ele le consideră cuvenite.

2. În scopul prezentului articol:

- a) statul spre care se face transferul are puterea și obligația de a-l ține pe cel interesat în detenție, în afară de cazul în care a primit o cerere sau o autorizație contrară din partea statului din care persoana a fost transferată.
- b) statul spre care este efectuat transferul își îndeplinește fără întârziere obligația de a returna persoana respectivă în paza statului din care a fost transferată, conform celor convenite în prealabil sau conform celor decise de către autoritățile competente din cele două state.
- c) statul spre care se efectuează transferul nu poate pretinde statului din care se face transferul să angajeze o procedură de extrădare pentru ca persoana interesată să îi fie remisă
- d) perioada de detenție pe teritoriul Statului Parte în care a fost transferată persoana în cauză se deduce din pedeapsa de executat în Statul din care aceasta a fost transferată.

3. Dacă Statul Parte din care o persoană urmează să fie transferată în conformitate cu prezentul articol nu-și dă acordul în acest sens, persoana respectivă, indiferent de cetățenia pe care o are, nu va fi urmărită, deținută sau supusă altor restricții privind libertatea sa de mișcare pe teritoriul statului spre care acea persoană este transferată, în legătură cu actele sau condamnările anterioare plecării sale de pe teritoriul statului din care acea persoană a fost transferată.

Articolul 14

Oricărei persoane aflate în detenție sau împotriva căreia este luată orice altă măsură sau procedură în conformitate cu prezenta Convenție i se garantează un tratament echitabil și toate drepturile și garanțiile conform legislației statului pe teritoriul căruia se găsește și dispozițiilor din dreptul internațional aplicabile, inclusiv cele referitoare la drepturile omului.

Articolul 15

Statele Părți colaborează în vederea prevenirii infracțiunilor prevăzute la articolul 2, în special :

a) luând toate măsurile posibile, inclusiv, dacă este necesar, prin adaptarea legislației interne, pentru a preveni sau pentru a împiedica pregătirea, pe teritoriul lor, a infracțiunilor ce urmau a fi comise în interiorul sau în exteriorul teritoriului acestor state, în special măsuri ce interzic desfășurarea pe teritoriile lor a unor activități ilegale de către indivizi, grupuri și organizații care încurajează, instigă, organizează, finanțează în cunoștință de cauză sau comit infracțiunile prevăzute la articolul 2;

b) schimbând informații exacte și verificate în conformitate cu dispozițiile legislației lor interne și coordonând măsurile administrative și alte măsuri adecvate dispuse în scopul prevenirii comiterii infracțiunilor vizate la articolul 2;

c) consultându-se privind stabilirea unor norme vizând marcarea explozibililor pentru a le putea detecta originea în urma anchetelor efectuate după explozie, când este necesar, prin intermediul cercetării și dezvoltării metodelor de detecție a explozibililor și a altor substanțe periculoase care pot cauza moartea ori leziuni corporale, schimbând informații legate de măsurile de prevenire, cooperarea și transferul de tehnologie, echipamente și materiale conexe.

Articolul 16

Statul Parte în care a fost începută urmărirea penală împotriva autorului prezumat al infracțiunii comunică rezultatul definitiv, în conformitate cu legislația sa internă sau a procedurilor aplicabile, Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite, care informează celelalte State Părți.

Articolul 17

Statele Părți își îndeplinesc obligațiile ce decurg din prezenta Convenție cu respectarea principiilor egalității suverane și a integrității teritoriale a statelor, precum și a principiului neamestecului în afacerile interne ale celorlalte state.

Articolul 18

Nici una din dispozițiile prezentei Convenții nu abilitează vreun Stat Parte să exercite, pe teritoriul unui alt Stat Parte, competențe sau funcții care sunt rezervate exclusiv autorităților acelui Stat Parte prin dreptul său intern.

Articolul 19

1. Nici o dispoziție din prezenta Convenție nu are incidență asupra celorlalte drepturi, obligații și forme de răspundere ale statelor părți și indivizilor în virtutea dreptului internațional, în special din scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite și din dreptul internațional umanitar.

2. Nu sunt reglementate de prezenta Convenție activitățile forțelor armate pe durata unui conflict armat, în sensul dat acestor termeni de dreptul internațional umanitar și care sunt guvernate de acest drept, și activitățile întreprinse de forțele armate ale unui stat în exercițiul funcțiilor lor oficiale, atâta timp cât sunt reglementate de dreptul internațional.

Articolul 20

1. Orice diferend între două sau mai multe State Părți privind interpretarea sau aplicarea prezentei Convenții care nu este soluționat pe calea negocierilor într-un termen de timp rezonabil, este supus arbitrajului, la cererea unuia dintre state. Dacă, în decurs de șase luni de la data cererii de arbitraj, părțile nu reușesc să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, oricare din Statele Părți poate supune diferendul respectiv Curții Internaționale de Justiție, depunând o cerere, în conformitate cu Statutul Curții.

2. Orice stat poate declara, la momentul semnării, ratificării, acceptării sau aprobării prezentei Convenții sau la aderarea la aceasta, că nu se consideră legat de prevederile alineatului 1. Celelalte State Părți nu sunt ținute de prevederile alineatului 1 față de orice Stat Parte care a formulat o asemenea rezervă.

3. Statul care a formulat o rezervă potrivit dispozițiilor alineatului 2, o poate retrage în orice moment adresând o notificare în acest scop Secretarului General al Națiunilor Unite.

Articolul 21

1. Prezenta Convenție este deschisă spre semnare tuturor statelor începând cu data de 12 ianuarie 1998 și până la 31 decembrie 1999, la sediul Organizației Națiunilor Unite din New York.

2. Prezenta Convenție va face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse pe lângă Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite.

3. Prezenta Convenție este deschisă aderării oricărui stat. Instrumentele de aderare vor fi depuse pe lângă Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 22

1. Prezenta Convenție va intra în vigoare în cea de-a treizecea zi care va urma datei depunerii pe lângă Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite a celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

2. Pentru fiecare din statele care vor ratifica, accepta sau aproba prezenta Convenție sau vor adera la aceasta după depunerea celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, Convenția va intra în vigoare în cea de-a treizecea zi după depunerea de către acel stat a instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

Articolul 23

1. Orice Stat Parte poate denunța prezenta Convenție adresând o notificare scrisă în această privință Secretarului General al Organizației Națiunilor Unite.

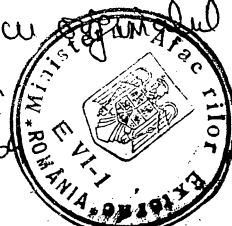
2. Denunțarea va produce efect după expirarea unui termen de un an de la data la care notificarea a fost primită de Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 24

Originalul prezentei Convenții, ale cărei texte în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt egal autentice, va fi depus la Secretarul General al Organizației Națiunilor Unite, care va transmite copii certificate tuturor statelor.

DREPT CARE, subsemnații, împuterniciți în mod corespunzător în acest scop de către guvernele lor, au semnat prezenta Convenție, care a fost deschisă spre semnare la New York la 12 ianuarie 1998.

Conform cu originalul
9.04.2000

**CONVENTION INTERNATIONALE POUR LA RÉPRESSION
DES ATTENTATS TERRORISTES À L'EXPLOSIF**

NATIONS UNIES
1997

CONVENTION INTERNATIONALE POUR LA RÉPRESSION DES ATTENTATS
TERRORISTES À L'EXPLOSIF

Les États Parties à la présente Convention,

Avant présents à l'esprit les buts et principes de la Charte des Nations Unies concernant le maintien de la paix et de la sécurité internationales et le développement des relations de bon voisinage, d'amitié et de coopération entre les États,

Profondément préoccupés par la multiplication, dans le monde entier, des actes de terrorisme sous toutes ses formes et manifestations,

Rappelant la Déclaration du cinquantième anniversaire de l'Organisation des Nations Unies, en date du 24 octobre 1995,

Rappelant également la Déclaration sur les mesures visant à éliminer le terrorisme international annexée à la résolution 49/60 que l'Assemblée générale des Nations Unies a adoptée le 9 décembre 1994, dans laquelle les "États Membres de l'Organisation des Nations Unies réaffirment solennellement leur condamnation catégorique, comme criminels et injustifiables, de tous les actes, méthodes et pratiques terroristes, où qu'ils se produisent et quels qu'en soient les auteurs, notamment ceux qui compromettent les relations amicales entre les États et les peuples et menacent l'intégrité territoriale et la sécurité des États".

Notant que la Déclaration invite par ailleurs les États "à examiner d'urgence la portée des dispositions juridiques internationales en vigueur qui concernent la prévention, la répression et l'élimination du terrorisme sous toutes ses formes et manifestations, afin de s'assurer qu'il existe un cadre juridique général couvrant tous les aspects de la "question",

Rappelant en outre la résolution 51/210 du 17 décembre 1996 et la Déclaration complétant la Déclaration de 1994 sur les mesures visant à éliminer le terrorisme international qui y est annexée.

Notant également que les attentats terroristes perpétrés au moyen d'engins explosifs ou d'autres engins meurtriers sont de plus en plus courants.

Notant en outre que les instruments juridiques multilatéraux existants ne traitent pas de manière adéquate de ce type d'attentat,

Convaincus de la nécessité urgente de développer une coopération internationale entre les États pour l'élaboration et l'adoption de mesures efficaces destinées à prévenir ce type d'actes terroristes et à en poursuivre et punir les auteurs,

Considérant que ces attentats sont un sujet de vive préoccupation pour la communauté internationale tout entière,

Notant que les activités des forces armées des États sont régies par des règles de droit international qui se situent hors du cadre de la présente Convention et que l'exclusion de certains actes du champ d'application de la Convention n'excuse ni ne rend licites des actes par ailleurs illicites et n'empêche pas davantage l'exercice de poursuites sous l'empire d'autres lois,

Sont convenus de ce qui suit :

Article premier

Aux fins de la présente Convention :

1. "Installation gouvernementale ou publique" s'entend de tout équipement ou de tout moyen de transport de caractère permanent ou temporaire qui est utilisé ou occupé par des représentants d'un État, des membres du gouvernement, du parlement ou de la magistrature, ou des agents ou personnels d'un État ou de toute autre autorité ou entité publique, ou par des agents ou personnels d'une organisation intergouvernementale, dans le cadre de leurs fonctions officielles.
2. "Infrastructure" s'entend de tout équipement public ou privé fournissant des services d'utilité publique, tels l'adduction d'eau, l'évacuation des eaux usées, l'énergie, le combustible ou les communications.
3. "Engin explosif ou autre engin meurtrier" s'entend :

a) De toute arme ou de tout engin explosif ou incendiaire qui est conçu pour provoquer la mort, des dommages corporels graves ou d'importants dégâts matériels, ou qui en a la capacité; ou

b) De toute arme ou de tout engin qui est conçu pour provoquer la mort, des dommages corporels graves ou d'importants dégâts matériels, ou qui en a la capacité, par l'émission, la dissémination ou l'impact de produits chimiques toxiques, d'agents biologiques, toxines ou substances analogues ou de rayonnements ou de matières radioactives.

4. "Forces armées d'un État" s'entend des forces qu'un État organise, entraîne et équipe conformément à son droit interne essentiellement aux fins de la défense nationale ou de la sécurité nationale, ainsi que des personnes qui agissent à l'appui desdites forces armées et qui sont placées officiellement sous leur commandement, leur autorité et leur responsabilité.

5. "Lieu public" s'entend des parties de tout bâtiment, terrain, voie publique, cours d'eau, et autre endroit qui sont accessibles ou ouvertes au public, de façon continue, périodique ou occasionnelle, et comprend tout lieu à usage commercial, culturel, historique, éducatif, religieux, officiel, ludique, récréatif ou autre qui est ainsi accessible ou ouvert au public.

6. "Système de transport public" s'entend de tous les équipements, véhicules et moyens, publics ou privés, qui sont utilisés dans le cadre de services de transport de personnes ou de marchandises accessibles au public.

Article 2

1. Commet une infraction au sens de la présente Convention toute personne qui illicitement et intentionnellement livre, pose, ou fait exploser ou détonner un engin explosif ou autre engin meurtrier dans ou contre un lieu public, une installation gouvernementale ou une autre installation publique, un système de transport public ou une infrastructure :

a) Dans l'intention de provoquer la mort ou des dommages corporels graves; ou

b) Dans l'intention de causer des destructions massives de ce lieu, cette installation, ce système ou cette infrastructure, lorsque ces destructions entraînent ou risquent d'entraîner des pertes économiques considérables.

2. Commet également une infraction quiconque tente de commettre une infraction au sens du paragraphe 1.

3. Commet également une infraction quiconque :

a) Se rend complice d'une infraction au sens des paragraphes 1 ou 2;

b) Organise la commission d'une infraction au sens des paragraphes 1 ou 2 ou donne l'ordre à d'autres personnes de la commettre;

c) Contribue de toute autre manière à la commission de l'une ou plusieurs des infractions visées aux paragraphes 1 ou 2 par un groupe de personnes agissant de concert; sa contribution doit être délibérée et faite soit pour faciliter l'activité criminelle générale du groupe ou en servir les buts, soit en pleine connaissance de l'intention du groupe de commettre l'infraction ou les infractions visées.

Article 3

La présente Convention ne s'applique pas lorsque l'infraction est commise à l'intérieur d'un seul État, que l'auteur présumé et les victimes de l'infraction sont des nationaux de cet État, que l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur le territoire de cet État, et qu'aucun autre État n'a de raison, en vertu du paragraphe 1 ou du paragraphe 2 de l'article 6 de la présente Convention, d'établir sa compétence étant entendu que les dispositions des articles 10 à 15, selon qu'il convient, s'appliquent en pareil cas.

Article 4

Chaque État Partie prend les mesures qui peuvent être nécessaires pour :

a) Qualifier d'infraction pénale au regard de son droit interne les infractions visées à l'article 2 de la présente Convention;

b) Réprimer lesdites infractions par des peines prenant dûment en compte leur gravité.

Article 5

Chaque État Partie adopte les mesures qui peuvent être nécessaires, y compris, s'il y a lieu, une législation interne, pour assurer que les actes criminels relevant de la présente Convention, en particulier ceux qui sont conçus ou calculés pour provoquer la terreur dans la population, un groupe de personnes ou chez des individus ne puissent en aucune circonstance être justifiés par des considérations de nature politique, philosophique, idéologique, raciale, ethnique, religieuse ou d'autres motifs analogues, et qu'ils soient passibles de peines à la mesure de leur gravité.

Article 6

1. Chaque État Partie adopte les mesures qui peuvent être nécessaires pour établir sa compétence en ce qui concerne les infractions visées à l'article 2 lorsque :

a) L'infraction a été commise sur son territoire;

b) L'infraction a été commise à bord d'un navire battant son pavillon ou d'un aéronef immatriculé conformément à sa législation au moment où l'infraction a été commise;

c) L'infraction a été commise par l'un de ses ressortissants.

2. Chaque État Partie peut également établir sa compétence sur de telles infractions lorsque :

a) L'infraction est commise contre l'un de ses ressortissants;

b) L'infraction est commise contre une installation publique dudit État située en dehors de son territoire, y compris une ambassade ou des locaux diplomatiques ou consulaires dudit État;

c) L'infraction est commise par un apatride qui a sa résidence habituelle sur son territoire;

d) L'infraction est commise avec pour objectif de contraindre ledit État à accomplir un acte quelconque ou à s'en abstenir;

e) L'infraction est commise à bord d'un aéronef exploité par le gouvernement dudit État.

3. Lors de la ratification, de l'acceptation ou de l'approbation de la présente Convention ou de l'adhésion à celle-ci, chaque État Partie informe le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies de la compétence qu'il a établie en vertu de sa législation interne conformément au paragraphe 2. En cas de modification, l'État Partie concerné en informe immédiatement le Secrétaire général.

4. Chaque État Partie adopte également les mesures qui peuvent être nécessaires pour établir sa compétence en ce qui concerne les infractions visées à l'article 2 dans les cas où l'auteur présumé de l'infraction se trouve sur son territoire et où il ne l'extrade pas vers l'un quelconque des États Parties qui ont établi leur compétence conformément aux paragraphes 1 et 2.

5. La présente Convention n'exclut l'exercice d'aucune compétence pénale établie par un État Partie conformément à son droit interne.

Article 7

1. Lorsqu'il est informé que l'auteur ou l'auteur présumé d'une infraction visée à l'article 2 pourrait se trouver sur son territoire, l'État Partie concerné prend les mesures qui peuvent être nécessaires conformément à sa législation interne pour enquêter sur les faits portés à sa connaissance.

2. S'il estime que les circonstances le justifient, l'État Partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur ou l'auteur présumé de l'infraction

prend les mesures appropriées en vertu de sa législation interne pour assurer la présence de cette personne aux fins de poursuites ou d'extradition.

3. Toute personne à l'égard de laquelle sont prises les mesures visées au paragraphe 2 du présent article est en droit :

a) De communiquer sans retard avec le plus proche représentant qualifié de l'État dont elle a la nationalité ou qui est autrement habilité à protéger les droits de ladite personne ou, s'il s'agit d'une personne apatride, de l'État sur le territoire duquel elle a sa résidence habituelle;

b) De recevoir la visite d'un représentant de cet État;

c) D'être informée des droits que lui confèrent les alinéas a) et b).

4. Les droits visés au paragraphe 3 s'exercent dans le cadre des lois et règlements de l'État sur le territoire duquel se trouve l'auteur ou l'auteur présumé de l'infraction, étant entendu toutefois que ces lois et règlements doivent permettre la pleine réalisation des fins pour lesquelles les droits sont accordés en vertu du paragraphe 3.

5. Les dispositions des paragraphes 3 et 4 sont sans préjudice du droit de tout État Partie ayant établi sa compétence conformément à l'alinéa c) du paragraphe 1 ou à l'alinéa c) du paragraphe 2 de l'article 6 d'inviter le Comité international de la Croix-Rouge à communiquer avec l'auteur présumé de l'infraction et à lui rendre visite.

6. Lorsqu'un État Partie a placé une personne en détention conformément aux dispositions du présent article, il avise immédiatement de cette détention, ainsi que des circonstances qui la justifient, directement ou par l'intermédiaire du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, les États Parties qui ont établi leur compétence conformément aux paragraphes 1 et 2 de l'article 6 et, s'il le juge opportun, tous autres États Parties intéressés. L'État qui procède à l'enquête visée au paragraphe 1 en communique rapidement les conclusions auxdits États Parties et leur indique s'il entend exercer sa compétence.

Article 8

1. Dans les cas où les dispositions de l'article 6 sont applicables, l'État Partie sur le territoire duquel se trouve l'auteur présumé de l'infraction est tenu, s'il ne l'extrade pas, de soumettre l'affaire, sans retard excessif et sans aucune exception, que l'infraction ait été ou non commise sur son territoire, à ses autorités compétentes pour l'exercice de l'action pénale selon une procédure conforme à la législation de cet État. Ces autorités prennent leur décision dans les mêmes conditions que pour toute autre infraction de caractère grave conformément aux lois de cet État.

2. Chaque fois que, en vertu de sa législation interne, un État Partie n'est autorisé à extraditer ou à remettre un de ses ressortissants qu'à la condition que l'intéressé lui sera remis pour purger la peine qui lui a été imposée à l'issue du procès ou de la procédure pour lesquels l'extradition ou la remise avait été demandée, et que cet État et l'État requérant l'extradition acceptent cette formule et les autres conditions qu'ils peuvent juger appropriées, l'extradition ou la remise conditionnelle suffit pour dispenser l'État Partie requis de l'obligation prévue au paragraphe 1.

Article 9

1. Les infractions prévues à l'article 2 sont de plein droit considérées comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition conclu entre États Parties avant l'entrée en vigueur de la présente Convention. Les États Parties s'engagent à considérer ces infractions comme cas d'extradition dans tout traité d'extradition à conclure par la suite entre eux.

2. Lorsqu'un État Partie qui subordonne l'extradition à l'existence d'un traité est saisi d'une demande d'extradition par un autre État Partie avec lequel il n'est pas lié par un traité d'extradition, l'État Partie requis a la latitude de considérer la présente Convention comme constituant la base juridique de l'extradition en ce qui concerne les infractions prévues à l'article 2. L'extradition est subordonnée aux autres conditions prévues par la législation de l'État requis.

3. Les États Parties qui ne subordonnent pas l'extradition à l'existence d'un traité reconnaissent les infractions prévues à l'article 2 comme cas

d'extradition entre eux dans les conditions prévues par la législation de l'État requis.

4. Les infractions prévues à l'article 2 sont, le cas échéant, considérées aux fins d'extradition entre États Parties comme ayant été commises tant au lieu de leur perpétration que sur le territoire des États ayant établi leur compétence conformément aux paragraphes 1 et 2 de l'article 6.

5. Les dispositions de tous les traités ou accords d'extradition conclus entre États Parties relatives aux infractions visées à l'article 2 sont réputées être modifiées entre États Parties dans la mesure où elles sont incompatibles avec la présente Convention.

Article 10

1. Les États Parties s'accordent l'entraide judiciaire la plus large possible pour toute enquête ou procédure pénale ou procédure d'extradition relative aux infractions visées à l'article 2, y compris pour l'obtention des éléments de preuve dont ils disposent et qui sont nécessaires aux fins de la procédure.

2. Les États Parties s'acquittent des obligations qui leur incombent en vertu du paragraphe 1 en conformité avec tout traité ou accord d'entraide judiciaire qui peut exister entre eux. En l'absence d'un tel traité ou accord, les États Parties s'accordent cette entraide en conformité avec leur législation interne.

Article 11

Pour les besoins de l'extradition ou de l'entraide judiciaire entre États Parties, aucune des infractions visées à l'article 2 n'est considérée comme une infraction politique, comme une infraction connexe à une infraction politique ou comme une infraction inspirée par des mobiles politiques. En conséquence, une demande d'extradition ou d'entraide judiciaire fondée sur une telle infraction ne peut être refusée pour la seule raison qu'elle concerne une infraction politique, une infraction connexe à une infraction politique, ou une infraction inspirée par des mobiles politiques.

Article 12

Aucune disposition de la présente Convention ne doit être interprétée comme impliquant une obligation d'extradition ou d'entraide judiciaire si l'État Partie requis a des raisons sérieuses de croire que la demande d'extradition pour les infractions visées à l'article 2 ou la demande d'entraide concernant de telles infractions a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne pour des considérations de race, de religion, de nationalité, d'origine ethnique ou d'opinions politiques, ou que donner suite à cette demande porterait préjudice à la situation de cette personne pour l'une quelconque de ces considérations.

Article 13

1. Toute personne détenue ou purgeant une peine sur le territoire d'un État Partie dont la présence dans un autre État Partie est requise aux fins de témoignage ou d'identification ou en vue d'apporter son concours à l'établissement des faits dans le cadre de l'enquête ou des poursuites engagées en vertu de la présente Convention peut faire l'objet d'un transfert si les conditions ci-après sont réunies :

a) Ladite personne y donne librement son consentement en toute connaissance de cause;

b) Les autorités compétentes des deux États concernés y consentent, sous réserve des conditions qu'ils peuvent juger appropriées.

2. Aux fins du présent article :

a) L'État vers lequel le transfert est effectué a le pouvoir et l'obligation de garder l'intéressé en détention, sauf demande ou autorisation contraire de la part de l'État à partir duquel la personne a été transférée;

b) L'État vers lequel le transfert est effectué s'acquitte sans retard de l'obligation de remettre l'intéressé à la garde de l'État à partir duquel le transfert a été effectué, conformément à ce qui aura été convenu au préalable ou à ce que les autorités compétentes des deux États auront autrement décidé;

c) L'État vers lequel le transfert est effectué ne peut exiger de l'État à partir duquel le transfert est effectué qu'il engage une procédure d'extradition concernant l'intéressé;

d) Il est tenu compte de la période que l'intéressé a passée en détention dans l'État vers lequel il a été transféré aux fins du décompte de la peine à purger dans l'État à partir duquel il a été transféré.

3. À moins que l'État Partie à partir duquel une personne doit être transférée, conformément aux dispositions du présent article, ne donne son accord, ladite personne, quelle qu'en soit la nationalité, ne peut pas être poursuivie ou détenue ou soumise à d'autres restrictions à sa liberté de mouvement sur le territoire de l'État auquel elle est transférée à raison d'actes ou condamnations antérieures à son départ du territoire de l'État à partir duquel elle a été transférée.

Article 14

Toute personne placée en détention ou contre laquelle toute autre mesure est prise ou une procédure est engagée en vertu de la présente Convention se voit garantir un traitement équitable et tous les droits et garanties conformes à la législation de l'État sur le territoire duquel elle se trouve et aux dispositions applicables du droit international, y compris celles qui ont trait aux droits de l'homme.

Article 15

Les États Parties collaborent à la prévention des infractions prévues à l'article 2, en particulier :

a) En prenant toutes les mesures possibles, y compris, le cas échéant, en adaptant leur législation interne, afin de prévenir ou contrarier la préparation, sur leurs territoires respectifs, des infractions destinées à être commises à l'intérieur ou à l'extérieur de leurs territoires, notamment des mesures interdisant sur leurs territoires les activités illégales d'individus, de groupes et d'organisations qui encouragent, fomentent, organisent, financent en connaissance de cause ou commettent les infractions visées à l'article 2;

Arg. 10
337.32.88

b) En échangeant des renseignements exacts et vérifiés en conformité avec les dispositions de leur législation interne et en coordonnant les mesures administratives et autres prises, le cas échéant, afin de prévenir la perpétration des infractions visées à l'article 2;

c) Le cas échéant, grâce à la recherche-développement portant sur les méthodes de détection d'explosifs et d'autres substances dangereuses pouvant causer la mort ou provoquer des dommages corporels, à des consultations sur l'établissement de normes pour le marquage des explosifs en vue d'en identifier l'origine lors des enquêtes effectuées à la suite d'explosions, à des échanges d'informations relatives aux mesures de prévention, à la coopération et au transfert de technologie, de matériel et de moyens connexes.

Article 16

L'État Partie dans lequel une action pénale a été engagée contre l'auteur présumé de l'infraction en communique, dans les conditions prévues par sa législation interne ou par les procédures applicables, le résultat définitif au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en informe les autres États Parties.

Article 17

Les États Parties s'acquittent des obligations découlant de la présente Convention dans le respect des principes de l'égalité souveraine et de l'intégrité territoriale des États, ainsi que de celui de la non-ingérence dans les affaires intérieures des autres États.

Article 18

Aucune disposition de la présente Convention n'habilite un État Partie à exercer sur le territoire d'un autre État Partie une compétence ou des fonctions qui sont exclusivement réservées aux autorités de cet autre État Partie par son droit interne.

Article 19

1. Aucune disposition de la présente Convention ne modifie les autres droits, obligations et responsabilités qui découlent pour les États et les individus du droit international, en particulier les buts et principes de la Charte des Nations Unies, et du droit international humanitaire.
2. Les activités des forces armées en période de conflit armé, au sens donné à ces termes en droit international humanitaire, qui sont régies par ce droit ne sont pas régies par la présente Convention, et les activités menées par les forces armées d'un État dans l'exercice de leurs fonctions officielles, en tant qu'elles sont régies par d'autres règles de droit international, ne sont pas non plus régies par la présente Convention.

Article 20

1. Tout différend entre des États Parties concernant l'interprétation ou l'application de la présente Convention qui ne peut pas être réglé par voie de négociation dans un délai raisonnable est soumis à l'arbitrage, à la demande de l'un de ces États. Si, dans les six mois qui suivent la date de la demande d'arbitrage, les parties ne parviennent pas à se mettre d'accord sur l'organisation de l'arbitrage, l'une quelconque d'entre elles peut soumettre le différend à la Cour internationale de Justice, en déposant une requête conformément au Statut de la Cour.
2. Tout État peut, au moment où il signe, ratifie, accepte ou approuve la présente Convention ou y adhère, déclarer qu'il ne se considère pas lié par les dispositions du paragraphe 1. Les autres États Parties ne sont pas liés par lesdites dispositions envers tout État Partie qui a formulé une telle réserve.
3. Tout État qui a formulé une réserve conformément aux dispositions du paragraphe 2 peut à tout moment lever cette réserve par une notification adressée au Secrétaire général.

Article 21

1. La présente Convention est ouverte à la signature de tous les États du 12 janvier 1998 au 31 décembre 1999, au Siège de l'Organisation des Nations Unies, à New York.
2. La présente Convention sera ratifiée, acceptée ou approuvée. Les instruments de ratification, d'acceptation ou d'approbation seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.
3. La présente Convention est ouverte à l'adhésion de tout État. Les instruments d'adhésion seront déposés auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 22

1. La présente Convention entrera en vigueur le trentième jour qui suivra la date de dépôt auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies du vingt-deuxième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.
2. Pour chacun des États qui ratifieront, accepteront ou approuveront la Convention ou y adhéreront après le dépôt du vingt-deuxième instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion, la Convention entrera en vigueur le trentième jour après le dépôt par cet État de son instrument de ratification, d'acceptation, d'approbation ou d'adhésion.

Article 23

1. Tout État Partie peut dénoncer la présente Convention par voie de notification écrite adressée au Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.
2. La dénonciation prendra effet un an après la date à laquelle la notification aura été reçue par le Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies.

Article 24

L'original de la présente Convention, dont les textes anglais, arabe, chinois, espagnol, français et russe font également foi, sera déposé auprès du Secrétaire général de l'Organisation des Nations Unies, qui en fera tenir copie certifiée conforme à tous les États.

EN FOI DE QUOI les soussignés, dûment autorisés à cet effet par leurs gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention, qui a été ouverte à la signature à New York, le 12 janvier 1998.